

FELIÇ AQUELL QUI REP EL CRIST

per sant AGUSTÍ

Les paraules de Nostre Senyor Jesucrist, que ens transmet el passatge de Marta i Maria, ens recorden que anem cap a un bé únic fins i tot quan maldem enmig de múltiples treballs d'aquest món. Fem camí perquè encara som viatgers i no hem arribat encara a casa, som vianants i no estem a la nostra pàtria, estem en el temps del desig, no en el goig de la possessió. Caminem coratjosament i no ens aturem per tal que puguem arribar al que ens està destinat.

Marta i Maria eren dues germanes [...], les dues estaven vinculades al Senyor i es posaren de tot cor al seu servei durant el temps de la seva vida a la terra. Marta el va rebre com es rep ordinàriament un vianant. I, amb tot, era una esclava que acollia el seu Amo, una malalta que acollia al seu Salvador, una creatura al seu Creador. Tenia necessitat de l'aliment de l'Esperit i va acollir Jesús per nodrir el cos d'ell. En efecte, el Senyor havia volgut prendre la forma d'un esclau a fi de poder ser nodrit per esclaus. No era per a ell cap obligació, sinó un favor que ens feia. Va portar la seva condescendència fins a prendre una carn capaç de fam i de set.

Vegeu el Senyor acollit com un hoste. «Vingué a casa seva, però els seus no l'acolliren. Però a tots els qui el reberen va donar poder d'esdevenir fills de Déu». Els servents adoptats per ell esdevenien els seus germans, els captius els seus cohereus. Però que ningú de vosaltres em digui: Feliços aquells que van tenir la sort de rebre el Crist en la seva pròpia casa! No t'entristeixis gens, no et lamentis de no haver nascut en una època en què ja no pots veure el Senyor en cam i ossos. No t'ha retirat pas els seus favors, ell que va dir: «Tot el que feu a un d'aquests germans meus tan petits a mi m'ho feu». [...]

I tu, Marta ets beneïda en el teu mateix servei i el teu treball tindrà el repòs per recompensa. Ara estàs ocupada per moltes feines; dones l'aliment necessari a la vida mortal de tots els homes... Però, quan hauràs arribat a la pàtria, no tindràs més hostes per rebre, ni cap afamat per compartir el pa, ni cap assedegat per donar-li de beure, ni malalts per visitar, ni renyits per reconciliar, ni cap mort per enterrar. Ja no hi haurà res de tot això. Però allà dalt trobaràs el que Maria va escollir perquè allà dalt serem nodrits sense que hàgim de donar menjar nosaltres.